

Oglindele

Grigore Alexandrescu

Am citit altădată, nu mai știu în ce carte,
Că într-o țară mare, de aici nu departe,
Plăcuta frumusețe trecea de urâciune:
Câți se-ntâmpla s-o aibă se socotea slutiți;
Iar frumoși de minune
Se socotea aceia ce era mai pociți.
Oglinzi ca să se vază nu se afla în țară,
Și era poprit lucru să s-aducă d-afară.
Așa fieștecine
Socotea despre sine
Ceea ce auzea,
Căci chiar undele gârlei ce curgea prin cetate
Era atât de negre ș-atât de-ntunecate,
Încât nu putea omul nici umbra a-și vedea.
Dar după multe zile și vreme-ndelungată,
O corabie mare, cu oglinzi încărcată,
Trecând pe lângă țara de care vă vorbesc,
O apucă furtuna, o furtună cumplită,
Sau ca să zic mai bine, furtună norocită,
Pricină de prefaceri, de un folos obștesc;
Și pentru-al obștei bine, o pagubă oricare
Nu mi se pare mare,
Mai vârtos când acesta nu s-atinge de mine.
Împinsă de talazuri, corabia slăbită
Se sfărâcă, dar marfă puțină s-a-necat;
Oglindele mai toate le scoase la uscat.
Locuitorii țării,
Câți se afla atuncea pe țărmurile mării,
Cu toții alergară,
Și-n grab le adunară.
Se priviră în ele, și cuprinși de mirare
Văzură adevărul, mulți însă cu-ntristare.
Dar aflând dregătorii minunea întâmplată,
Porunciră îndată
A se sparge cu pietre ș-a se desființa
Oglindele acelea oriunde s-ar afla.
Multe se sfărâmară, dar ascunseră multe
Acei care porunca nu vrură s-o asculte.
Și din vremea aceea toți oamenii frumoși
Arăt câte-o oglindă acelor urâcioși.